

Све се завршило, а да нисмо ни приметили да је почело. Нити се небо отворило, нити је ко од српских званичника на крају дана извршио ритуално самоубиство, чак се ни санкцијама није припретило. У ствари, све је остало болно исто. Србија је остала на свом „стратешком курсу“ према Европској унији, а САД је на њему и даље „снажно подржавају“. Косово је остало „тешко огрешење о међународно право“, а САД и даље имају „другачије виђење“. Најзад, Република Српска и даље стоји (са Додиком на челу), Вук Јеремић није остао без посла, а није било ни најава да ће српски учитељи, лекари и комуналци на северу и по енклавама КиМ бити скинути са републичког буџета.

Ипак, тешко да нисмо сви остали помало изненађени. Амерички потпредседник је био далеко суздржанији, љубазнији и дипломатичнији него што смо од њега очекивали, док је српски Председник републике био озбиљнији, достојанственији и строжи него што смо од њега навикли. А тон, тон је наликовао разговорима између две озбиљне државе – које имају своје интересе, политике и планове за будућност. Српски председник је изјавио да се не одустаје од интеграција у ЕУ, да нема говора о прекидању дипломатске борбе за очување државне суверености, а да Србија остаје гарантом Дејтонског споразума као јединог одрживог оквира за постојање суверене БиХ. Наспрам тога, Потпредседник САД је истакао да се европски курс Србије снажно подржава (а евроатлантски само подстиче), да Србија није у обавези да се (икада) усагласи са америчким ставом о Косову да би се даља „сарадња“ наставила, те да се од ње очекује да помогне сузбијању подела и насиља у БиХ (на основу Дејтонског споразума, што ни на који начин није спорно).

У своме обраћању, Бајден ни једном није поменуо НАТО, нити је на било који начин покушао да провоцира своје домаћине – на пример истичући да је Косово „самосталана и суверена држава“ и да је то „реалност“ са којом се Србија „мора помирити“. Са друге стране, Тадић је био веома суздржан, те је љубазно изнео пар опаски о „надама“ које се улажу у политички ангажман председника Обаме, те српско-америчком савезништву које се заснива на Два светска рата, заједничкој победи над фашизмом и чланству у Партнерству за мир. Тачка.

А шта је ту било толико изненађујуће? Тадић је наставио са бескомпромисном спољнополитичком реториком, која је већ годинама једина компензација за спољну

Телали су се мало затрчали

Пише: Никола Танасић
среда, 20 мај 2009 23:51

политику пуну компромиса. Бајден је представио помирљиву и знатно мање арогантну спољну политику нове америчке администрације. А шта смо друго очекивали? Ствар је у томе што су нас дежурни гласноговорници „Америке и Европе“ скоро месец дана припремали на „големо тепање“, попут дадиле која немирну децу плаши неумитним повратком родитеља. Бајденов дневни распоред био је унапред до танчина исцртан, и домаћи турбо-западњаци су се недељама унапред наслађивали

„деветањем“ које ће наступити, чим чика Џо дође и почне да „праши туреве“. „Српске власти су заборавиле своје место“ и „време је за хладан туш“, „сурову стварност“ и „свођење рачуна“. „Када Бајден дође, тако ће да нариба

Тадића“, „има да му каже да Београд мора

да сарађује са Сарајевом, а не са Бањалуком“, „да је крајње време

да се Србија

реално

постави према Косову“, а „

оне

“ (Додика, Јеремића, Ивановића, и друге који су се „дрзнули“ да воде неку „просрпску“, „проруску“, или још горе „

самосталну

“ политику) Тадић има да „обузда“, „призове памети“, односно да им каже да „смање доживљај“. Све су нам то најављивали вечити викачи и добошари Новог светског поретка, људи за које смо

навикли

да нам унапред саопштавају султанске фермане и хатишерифе из Брисела и Вашингтона и

нисмо имали разлога да им и овај пут не верујемо

. Јер телали Стејт департмента и Европске комисије у Србији строго воде рачуна да њихов статус телала буде јасно уочљив, добро познат и општепризнат.

Гласници су се, нажалост, овог пута мало занели, допустивши да их властита ревност и свесрдна љубав према господару понесе, па да његове „интересе“ у Србији штите са више жара, страсти и преданости, него што би господар то од њих икада очекивао.

Уосталом, то је вечита прича свих балканских квислинга и подрепаша – потурице су увек биле „најгори Турци“, унијати – „најгори католици“, Усташе – „најгори фашисти“.

Најзад, и сам султан Селим III није уопште био крволук и главосеча, за разлику од његових „заступника“, „представника“ и „тумача његове воље“ – београдских дахија.

„Весници политичке апокалипсе“, који су Бајденов долазак најављивали као „отварање седмог печата“ за Тадића, Јеремића и остале „непослушнике“, подсећали су данас на миша Џерија, који бесно маше звонцетом на мачка Тома, не знајући да је пас кога покушава дозвати увелико у кафилерији.

Телали су се мало затрчали

Пише: Никола Танасић
среда, 20 мај 2009 23:51

Значи ли ово да су наступила нова времена за Србију? Не нужно. Чак и мало вероватно. По свој прилици, Бајден ће сутра у Приштини рећи све оно што је оћутао данас у Београду, показујући да Америка није „окренула нови лист“, већ се напосто вратила старој, опрезнијој и прагматичнијој политици. Што опет није тако лоше, будући да је то знак да су у Вашингтону одустали од „завртања руке“ Србији, било зато што су свесни да немају више шта да јој обећају, да немају више чиме да припрете, или да је просто дошло до „замора материјала“ и Срби више немају снаге да истрајавају на свом славном „дугом маршу“ у бољу будућност.

Што се осталог тиче, дочек америчког државника протекао је мирно и достојанствено, без самопонижавања и љигавог улизиштва које смо виђали по многим богатијим и стабилнијим државама Европе, а које ће тек уследити у Приштини. Потпредседник, ипак, као да је дошао у земљу која дављена, сатанизована и бомбардована и која ову невеселу прошлост не може да заборави. Стога је све било тихо, одмерено и веома озбиљно. Једино је гласно звечало звонце миша, позивајући да се казни дрски мачак, који је забрљао служећи му хладну супу.

Остаје само питање – ко ће се први досетити да пас неће доћи, мачак, или миш?